

[Karen Thuroe Hansen]

Det er nu 20 år siden, at FN vedtog erklæringen om barnets rettigheder. Man havde vel ikke på det tidspunkt forestillet sig, hvor aktuelt og nødvendigt den er nu i dette år 1979, som er erklæret som barnets år.

FN har jo opfordret alverdens lande til at arbejde for en forbedring af børns vilkår, både nationalt og internationalt, og den gælder for os alle, for organisationer, institutioner og også for de enkelte personer.

Jeg glædede mig over at se, at en privat pris, Sonningprisen, nu uddeles til et af de mennesker, som har gjort mest for børnene igennem et langt åremål, nemlig Herman Gmeiner, der fik de 200.000 kr. til at fortsætte arbejdet med SOS-børnelandsbyerne.

Vi har hørt både statsministeren og socialministerens redegørelse for, hvad man har tænkt sig at gøre ved dette børnear, og vi har hørt om børnekommissionens arbejde. Det har givet anledning til megen debat omkring de publikationer, der hidtil er udgivet, inden vi får den endelige publikation om, hvad børnekommissionen er kommet til. Den har haft mange ting ude til høring i forskellige institutioner, og alle har deltaget aktivt.

Det har også ført til, at der blev oprettet en forældrenes børnekommission, som havde den diametralt modsatte mening af, hvad børnekommissionen har publiceret indtil nu.

Det samme vil sikkert gøre sig gældende i dag, når vi har fået afviklet ordførertalerne. I dem vil der sikkert også være divergerende meninger. Men noget helt fundamentalt, som alle må erkende, er, at børnene er fremtiden. Det er dem, der skal føre samfundet videre. Det er dem, der skal sørge for den næste generation, således at kredsløbet kan fortsætte i det uendelige. Det er derfor af yderste vigtighed, at vi som forældre, men ikke mindst for os, der har det tunge ansvar som lovgivere, at vi giver børnene vilkår, der gør det muligt for dem at løfte denne arv.

Set nationalt skulle det Danmark, vi er så stolte af som velfærdsland, være noget nær idealet at vokse op i. Materielt, socialt og uddannelsesmæssigt er der en rigdom af muligheder for vore børn, men alligevel har det vist sig, at alt for mange børn føler sig utrygge og rodløse. Hvad har vores generation gjort forkert, og hvor har vi fejlet?

Har vi været så optaget af den materielle tilværelse, at vi har glemt at give børnene tryghed, her taler jeg ikke blot om den mate-

rielle tryghed, men om den fysiske og psykiske tryghed, i samhörigheden og i tillidsforholdet mellem forældre og børn?

Der er vel ingen af os, der ønsker at skrue samfundsudviklingen tilbage, men jeg tror, vi kan være enige om, at med vores økonomiske velstand er der gået mange værdier tabt, og det er også gået ud over børnene. Det gamle familiemønster er totalt brudt. Nogle vil sige heldigvis, andre vil beklage det. Det beror alt af, med hvilke øjne man ser.

Hvad har vi som lovgivere gjort på det familiepolitiske område? I takt med velstanden har vi lovgivet om den sociale tryghed og om undervisningen. Vi har lovgivet om børns arbejde, om aktiviteter for børn i fritiden og meget mere. Men har vi overhovedet gjort os nogen tanker med hensyn til at finde ud af, hvad det er, børn har behov for? Vi har anskuet lovgivningen ud fra et voksensynspunkt og glemt, hvad der tjener barnet bedst.

Jeg har omtalt børnekommissionen, som har kulegravet problemerne. Det konservative folkeparti er ikke enig i de foreløbige resultater, der er kommet ud af dette arbejde. Vi betragter familien som den enhed, samfundet skal bygge på. Børnene er absolut forældrenes ansvar og skal ikke være samfundets ansvar. Samfundets struktur er ganske vist ændret meget i de forløbne år. Vi erkender, at institutioner er nødvendige og også er udmærkede i visse tilfælde. Men det skal ikke være institutionernes opgave at opdrage børnene, og de må for alt i verden ikke blive dominerende.

Socialministeren omtalte i sin redegørelse, hvor meget regeringen havde tænkt sig at gøre, hvor mange penge der var afsat, at vi havde fået nedsat nationalkomiteen med ca. 100 tilsluttede organisationer. Det er et meget, meget stort forum. Forhåbentlig skal ikke alle give deres besyv med med hensyn til, hvad der tjener børnene bedst. Det vil næsten blive uoverkommeligt at samle dette, i al fald i dette år, således at børnenes år også vil blive et år, hvor der bliver gjort noget virkeligt for vore børn.

Socialministeren omtalte også de sociale udbygningsplaner i den 5 års periode, som kommunerne har til rådighed, og nævnte, at der vil blive 30.000 flere pladser i institutionerne. Jeg kan ikke lade være med at komme med et lille hjertesuk: er institutionerne dog